

Sygn. akt I CSK 3045/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prokuratora Okręgowego w Olsztynie
z udziałem M. P. i T. M. P.
o wpis hipoteki przymusowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt IX Ca 885/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną Prokuratora Okręgowego w Olsztynie od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z 25 listopada 2021 r. w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prokuratora Okręgowego w Olsztynie z udziałem M. P. i T. P. o wpis hipoteki przymusowej należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (zob. postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga

kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi wiążącą się z faktem, że zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie zapadło z naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 111¹ ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, iż intencją organu prokuratorskiego było zabezpieczenie wszystkich czterech nieruchomości podejrzanego do pełnej wysokości hipoteką przymusową łączną,

co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, że w sprawie brak jest podstaw, bądź też istnieją przeszkody wynikające z treści tegoż przepisu do dokonania wpisu hipoteki przymusowej w księdze wieczystej.

Skarżący nie wykazał niewątpliwego, widocznego na pierwszy rzut oka naruszenia przez sąd meritii art. 111¹ ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Wymogi, jakim powinno odpowiadać postanowienie zabezpieczające prokuratora reguluje art. 293 § 2 k.p.k. wymagający kwotowego określenia zakresu i sposobu zabezpieczenia. Wbrew wywodom skargi kasacyjnej w treści postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym nie można poprzestać na ogólnym obciążeniu kilku nieruchomości hipoteką i dopiero na etapie postępowania wieczystoksięgowego dokonać podziału zabezpieczenia między poszczególne nieruchomości (art. 111¹ ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece). Zgodnie z art. 111¹ ust. 1 tej ustawy, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, łączne obciążenie kilku nieruchomości hipoteką przymusową jest niedopuszczalne, chyba że nieruchomości te są już obciążone inną hipoteką łączną albo stanowią własność dłużników solidarnych. Nieruchomości objęte księgami wieczystymi wymienionymi w postanowieniu prokuratora nie były obciążone inną hipoteką łączną i nie stanowią własności dłużników solidarnych. Pomimo tego z postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym nie wynika, w jakiej wysokości na poszczególnych nieruchomościach została zabezpieczona przyszła kara grzywny i koszty sądowe, co jest sprzeczne z powyższą regulacją. Wskazywanie w skardze kasacyjnej, że intencją organu prokuratorskiego nie było zabezpieczenie wszystkich czterech nieruchomości podejrzanego do pełnej wysokości hipoteką przymusową łączną nie może zatem odnieść zamierzonego skutku

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[as]